1 90

L' ÚLTIMA VOLUNTAT

Comedia en un acte y en vers
arreglada del italiá per

Francisco Casanovas

ab dibuixos del mateix.

PREU: 4 RALS

27

BARCELONA
Llibrería de Francisco Puig y Alfonso
Plassa Nova, 5, y Capellans, 2
1893

L' ÚLTIMA VOLUNTAT

Comedia en un acte y en vers

ARREGLADA DEL ITALIÁ PER

FRANCISCO CASANOVAS

ab dibuixos del mateix

Estrenada ab gran éxit en lo TEATRO CATALÁ instalat en lo de ROMEA la nit del 30 de Desembre de 1892

PREU: 4 RALS

BARCELONA
Llibrería de Francisco Puig y Alfonso
Plassa Nova, 5, y Capellans, 2
1893

REPARTIMENT

LOLA.	Sra. Parreño.
ALBERT..	Sr. Goula.
MARSAL.	» Fuentes.
UN CRIAT..	» N. N.

Aquesta obra es propietat del autor, y ningú sense 'l seu permís podrá representarla ni reimprimirla.

Los comissionats de la galería de D. Joan Molas y Casas son los únichs encarregats del cobro dels drets de propietat en Catalunya, Islas Balears é Isla de Cuba.

Queda fet lo depósit que marca la lley.

ACTE ÚNICH

ESCENA I.

ALBERT *y* LOLA.

Riquíssim saló en casa Albert. Galería descuberta al fondo; consola ab mirall, quan menos en un costat. Lola ocupada en arreglar una panera de flors frescas. Albert se passeja pensatiu y neguitós.

LOLA. Tío, ¿que sabs quina hora es?
(*Sense deixar d' arreglar.*)
ALBERT. (*Distret.*) Las onze.
LOLA. ¿Ja? ¿'M sabrás dí
quán arrivará 'l cusí?
ALBERT. (*Turbat.*) No ho sé.
LOLA. (*Sonrient.*) Vaja, no 't crech més.
¿Tu no sabs quán vé 'l teu fill?
ALBERT. (*Turbat.* Si ho sapigués t' ho diría,
ves, ¿per qué t' ho ocultaría?...
(*Acostantse y volent mudar de conversa.*)
¿Y tu, qué fas?
LOLA. Es senzill,
m' ocupo de tu. He volgut
omplirte 'l saló de flors
que 't darán, ab sas olors,
perfums de ma gratitut.
Demá ja s' haurán passat;
jo m' entornaré á la torre,
y com tot recort s' esborra, (*Ab gracia.*)
las llensas, y en paus; ¿vritat?
¡Quina rosa més bonica!
ALBERT. ¿Qué dius? (*Sempre preocupat.*)
LOLA. ¡Uy, qu' estás distret!
Quan m' estigui aquí de fet,
t' ho aviso, si 't mortifica
lo veure flors, es quimera,
perque 'n vull tenir tot l' any;

608891

¡m' agradan tant! No es estrany,
¡com vaig neixe en primavera!
Peró, ¿qué fas tant callat? (*Adonantsen.*)
¿Me vols dir d' una vegada
quán vé 'l meu promés?

ALBERT. (*Apart.*) M' agrada,
¡sapigués que ja ha arrivat!
(*Passejantse agitat y atormentantse 'l bigoti.*)
(*Alt.*) Si 't dich que no ho sé.

LOLA. Jo sí:
¿créus que no ho sé qu' arriva are?

ALBERT. ¿Quí t' ho ha dit?

LOLA. (*Rihent.*) La teva cara,
'ls teus nervis, vetho aquí.

ALBERT. Donchs sí, tens rahó, vindrá
d' un moment á l' altre y... res,
com no ve, no hi puch fer mes,
estich impacient.

LOLA. Es cla.
¿Y no vas á la estació?

ALBERT. Ca, dona, no hi vaig perque
no vull que se 'm noti re
si sento alguna emoció.

LOLA. Tu mateix.

ALBERT. (*Apart.*) ¡Estich trinant!
(*Entretant Lola haurá acabat d' arreglar la panera, y ensenyantla á Albert, diu:*)

LOLA. Ja está llesta. Y bè, ¿t' agrada?
¿Vritat qu' es ben combinada?
(*Veyent que no fa cas d' ella.*)
¿Vols fe 'l favor un instant
de deixá 'l bigoti quiet?

ALBERT. Y tu, Lola, vina aquí,
(*Prenentla per las mans y mirantla fixo.*)
't tinch d' observá.

LOLA. (*Ab gracia.*) ¿A n' á mi?...
¿Que hi vols llegí algun secret
en lo meu front?

ALBERT. Vull mirá
si aquesta prompta arribada
't porta gens afectada. (*Pausa.*)
¿Saps qu' ets maca? (*Fixantshi.*)

LOLA. (*Rihent.*) ¿Vol callá?

ALBERT. ¿Saps que 'l meu fill, y ho dich jo,
(*Això ho diu fort dirigintse á la porta.*)
no es digne de tu?
LOLA. (*Com avans.*) ¡Pst! ¿acabas?
¿no recordas qué mirabas?
ALBERT. Res, ni un xich de vermelló
(*Observantla sempre.*)
tenyeix sas galtas; 'l pols (*Li pren.*)
segueix l' seu pas usual...
La teva fredó 'm fa mal.
LOLA. ¡Pobre tio! (*Rihent.*)
ALBERT. Riu si vols,
mes ma situació m' espanta.
Si l' oncle s' hi hagués pensat
avans de fe un disbarat...
peró 'l testament ho canta.
«Deixo hereus de tot lo meu,
»partintsho legalment tot,
»á l' Albert, lo meu nebot»
(aquest so jo pe 'l que 's veu)
«y á la Dolores» ets tu,
«orfe del nebot Arnal»
(lo meu germá), «pero ab tal
»qu' altre nom no pugui dú,
»casantse, que 'l de Guitó.
»Mes dat cas que...
(*Lola l' interromp rihent y segueix ella ab molta pressa, com si digués la llissó.*)
LOLA. »Mes dat cas
»qu' ella rompés aquest llas
»per qualsevulga rahó,
»y 's casi á sa voluntat,
»deixo desd' are establert
»que queda 'l nebot Albert
»únich hereu del llegat.»
De tant sentirtho di á tu
ja ho sé de cor.
ALBERT. Donchs formal,
ó 't casas ab en Marsal
ó no 't casas ab ningú
y 't quedas per vestí sants,
perque aquest dot jo no 'l vull.
¡Ves si 'l noy no 't cau al ull!
Perque es diferent d' avants,
quant erau petits...

LOLA. Y bè,
es 'l teu fill, y aixó 'm basta;
en sent de la teva casta
será tot un cavallé.

ALBERT. ¿Mes tu no l' estimas pas?

LOLA. ¡L' estimaré! Tant m' has dit
que te de sé 'l meu marit,
que me n' hi fet ben capás.
Seré felís.

ALBERT. (*Fort vers la porta.*) ¡Vulgau Deu!
(*Se sent tossir detrás de la porta.*)

LOLA. ¿No 't sembla que hi ha algú en aquí?
(*Signant la porta.*)

ALBERT. (*Detenintla.*) Ca, es que parlan al jardí.
(*Apart.*) Es allí á la porta. (*Alt.*) 'S veu
qu' es ell que déu arrivá.

LOLA. ¿Ell dius? Donchs me 'n vaig corrents.

ALBERT. Te 'n vas? ¿per qué?

LOLA. (*Ab coqueteria.*) ¿No ho entens?
Sò dona, y 'm vull mirá
al mirall ans que 'ns parlem.
Més que cosi es 'l promés,
y per més que hi ha interés,
fa deu anys que no 'ns veyem.
(*Soptat.*) Ah, escolta; tingas present
que no 't diré may papá.
Tío... tutor... m' es igual,
peró papá, no, formal,
no ho lograrás.

ALBERT. Be, ¿qué hi fa?
Pitjó quan me fassis dí
bavi ó *yayo* per tot día... (*Aludint als nets.*)

LOLA. (*Rihent fort.*) ¡Avi! ja, ja, ¡y ho voldria!
¡tant jove, tant fresch, tant fi!...
(*Olora una flor de la panera.*)

ALBERT. ¿Qué fas? ¿y 'l mirall? Ves, au, (*Impacient.*)
que 't sorpendrá.

LOLA. No, ja hi fet:
vull ferli un bell regalet.
(*Pren una rosa del paner y li posa al trau.*)
Te la dedico... en lo trau
de la levita. ¡Qué bè!
(*Allunyantse per veure l' efecte.*)

No li faltava altra cosa
que posarse aquesta rosa
per semblá un jove, á fe, á fe.
¡Y vol que li digan avi!
Si has cregut que ho lograrías,
lo qu' es per mi 'n tens per dias;
may te faré tal agravi.
(*Se senten passos que s' acostan.*)

ALBERT. Ja es aqui.

LOLA. Me 'n vaig correns.
(*Entra á la porta esquerra.*)
(*Encare no es fora Lola, Marsal treu 'l cap per la porta de la dreta, mentres Albert lo deté apretant la porta.*)

ESCENA II.

ALBERT *y* MARSAL.

MARSAL. ¿Que ja es fora? (*Desde la porta.*)

ALBERT. !Massa aviat!
(*Havent desaparegut la Lola, entra Marsal.*)
Ten present que m' has jurat
no comprometrem, ¿ho sents?
y 'm farás quedá en mentida.
No t' ho creguis, no li he dit
que vares arrivá ahi nit,
peró 't juro per ma vida
que n' hi tragat de veri...
(*Cambiant de tó.*)
Tu arrivas are, ¿está entés?

MARSAL. Entesos.

ALBERT. Donchs pe 'l demés,
¿l' has vista? ¿Has pensat bè?

MARSAL. (*Resolut.*) Sí.

ALBERT. ¿Y determinas?... (*Ansiós.*)

MARSAL. Ben cla;
que no era gens necessari
fe aquest viatje extraordinari
per dirte aqui de pe á pa,
lo que tant t' hi repetit
cada cop que hi ha hagut correu:
no, no y no. (*Cridant.*)

ALBERT. (*Tapantli la boca*) ¡Baixa la veu!
¡Vergonya! ¿ahónt es un partit

més convenient que la Lola?
tant maca... bona per tot.

MARSAL. Veurás; quant era xicot
me vas enviá á la escola,
contrariant ma vocació,
qu' era jugá tot lo día,
y per la teva mania
vareig perdre 'l temps milló.
Vaig passarhi dos anys justos
entre llibres y tabola...
No entench com allí á la escola
no 'm varen matá á disgustos.
Y lo que jo encare estranyo
que hi pogués aguantá tant...
Sort d' allavors de don Juan
quan li vaig clavá aquell nyanyo...
(*Fa acció de doná un cop de puny.*

ALBERT. Home, no cridis aixi
(*Com avants y deturantli 'l bras.*)
y procura está més quiet.

MARSAL. (*Comensant baix y alsant la veu per graus.*)
¿Y quan después d' aquest fet
se 't va ficá á ne 'l magí
que jo era un péssim subjecte?
Vas pensá: «¿s' insubordina?
»donchs fiquemlo á la marina
»que 'l farán aná més recte.»
Hi vaig aná... á pesar meu,
peró á la fi... hi vaig aná.
¡Cinch anys m' has fet navegá!
y 'l que he patit ho sap Dèu.
¿Y has sentit may que 'm queixés?
¿Que vols mes bondat encare?
Y sense aná tant lluny, are,
¿no m' has manat que vingués?
Per tu ja ho veus, tot ho deixo,
'l sol de Cuba, 'ls amichs...
¡y un parell d' ulls més bonichs!...
peró ho manas, y obeheixo.
¿Soch ó no soch enrahonat?
Pero que tu (pe 'l meu bè)
'm fassis pendre mullé
havent ja cent cops jurat
á un altra, amor sense fi,
mes que 'm tatxis de banal,

papá, encar que 't fassi mal
no t' ho podré concedí.

ALBERT. ¡Marsal, acabem en pau,
que perdo ja la paciencia!
Has de creure en la experiencia
dels meus quarant' anys, babau.
¿Ves que 't costa di que sí?

MARSAL. ¿Cóm puch dirho sense ganas?

ALBERT. Respecta al menos mas canas.

MARSAL. ¿Ahónt sòn?
(*Mirantli 'l cap cómicament.*)

ALBERT. Home, sòn aquí. (*Al cap.*)

MARSAL. No te las veurá ningú.

ALBERT. ¿Ah, no? ¿y aquestas arrugas?
¡míratelas bè, son dugas!
me las has regalat tu.
Y després, tu ja coneixes
lo que diu 'l testament:
ó ve 'l teu consentiment,
ó rompem. ¿Qué decideixes?

MARSAL. ¡Uy, uy, uy, que t' ho prens fort!

ALBERT. Ningú hi perdrá més que tu.

MARSAL. Jo respecto com ningú
lo que mana 'l tío mort;
peró francament, per mi
creuría fè una vilesa
no mantenint la promesa
que vareig jurá cumplí,
si 'n fes are una de nova
tant sols d' egoisme guiat.
¡Sería una iniquitat!
ó sinó anem á la prova.
Veyam, aquest casament
¿no es un partit d' interés?
Sols d' interés y res més.

ALBERT. ¡No es vritat; qui ho diguí ment!
Lo qu' es, ja t' ho diré jo:
per tu es la felicitat,
per la Lola pendre estat,
y per mi una bona acció.
Si 't casas, això es 'l cel;
serás l' home més ditxós,
y á 'n ella, á més de un espós
que la vetllará ab anhel,
li dono 'l que li ha tocat
del testament, que ho perdría

á favor méu, si no hi 'vía
entre mitx ma dignitat.

MARSAL. Peró ¿y aquella infelís
que m' espera ab inquietut?

ALBERT. ¡Capritxos de juventut!
ja no 't recorda ni aixís.
En cambi aquesta, veurás,
quan la coneguis á fons...

MARSAL. Vaja, no puch.

ALBERT. (*Desconcertat.*) ¡'M confons!
¿no pots?

MARSAL. (*Resolt.*) No.

ALBERT. (*També resolt.*) Donchs ja veurás,
acabem aquest enredo
tornant al comensament:
ó t' avens al casament,
ó desd' ara 't desheredo.
Fixat en la meva cara,
¿'t sembla si es broma?

MARSAL. (*Com prenent un partit.*) Bè,
m' hi conformo. Parlaré
ab la Lola.

ALBERT. ¿Quán vols?

MARSAL. Are.
(*Albert sona un timbre y surt un criat.*)

ALBERT. Digas á la senyoreta
que l' espero aquí. (*Lo criat se 'n va.*)

MARSAL. Peró...
¿y si no li agrado jo?

ALBERT. Si vols tu, aixó no m' inquieta.

MARSAL. Bueno, ho provaré.

ALBERT. (*Tranquil del tot.*) Corrent.
(*Suspirant de satisfacció.*)
¡Gracias á Dèu, á la fi!
Vamos, tuno, vina aquí,
(*Marsal s' acosta y Albert lo va arreglant segons lo diálech.*)
pósat un xich més decent...
La corbata... are l' ermilla...
la levita aixi... endevant...
un posat més elegant...
¡no aixi!... aixi. ¡Cá, no perilla!
¿Y tu ets fill meu? Vaja, n' hi ha
per tornarshi boig, formal.

MARSAL. (*Apart.*) Tingas astucia, Marsal,
y encare 's podrá adobá.

ESCENA III.

DITS *y* LOLA.

ALBERT. Lola, filla meva, aquí, (*Oferintli 'l bras.*)
apóyat en lo meu bras:
farem las presentacions
ab tota formalitat.
La teva cusina Lola...
(*Presentant: Marsal fa una cortesia entre tonto y ordinari.*)
Lo teu cusinet Marsal... (*A Lola.*)
Perdona si va un xich brut.
(*Veyent la mala impressió que Marsal ha fet á Lola.*)
Com qu' acaba d' arrivá...

MARSAL. (*Interromp bruscament.*)
D' América, cusineta,
ab un temps endiablat.
Més d' un cop he malehit
l' hora que 'm vaig embarcá...
(*Albert li estira la levita.*)
(*Corretjintse.*) Natural, era tant lluny,
que no s' arribava may.

ALBERT. (*Ap. á Lola.*) Está sofocat... s' esplica
ab timidés... No es estrany.

LOLA. Marsal, 'm sento felis
poguente estrenye la má
després de tan llarga ausencia.

MARSAL. ¡Encaixa, viva Dèu!
(*Estreny brutalment.*)

LOLA. ¡Ay!
(*Retira la má dolorida y diu rihent á Albert:*)
¡Estreny fort!

ALBERT. (*Apart á Lola.*) L' amor... l' afecte.

MARSAL. Dispensa si t' hi fet mal.
Res, nosaltres som aixis,
tot en gros. Acostumats
á las maniobras d' á bordo,
perdem tot lo delicat.
A copia de tocá cordas
y d' enfilarnos pe 'ls pals,
de menjá pebre y tunyina

y beure canya y conyac,
ni 'ns agradan menjars fins
sino ben qüents ó salats,
ni manejá altras materias
que corda, fusta ó quitrá.

ALBERT. ¿Qué dius are? (*Apart á Marsal.*)

MARSAL. (*Apart á Albert.*) Es una prova.

LOLA. (*Apart á Albert.*)
'M sembla... aixís... un xich franch.

ALBERT. (*Apart á Lola.*) Ho fa espressament!

MARSAL. (*Soptat.*) Hala, hala,
¿y aquest petó, que no 's fa?
(*Acostantse á Lola.*)

LOLA. (*Fugint.*) Peró, Marsal, ¿qué vol di?...

MARSAL. ¿No 'ns hem de casá aviat?
¡y donsas au! (*Insistint.*)

LOLA. ¡Peró tío!
(*Amagantse detrás d' Albert.*)

ALBERT. (*Ap. á Lola.*) Veus? tot aixó es voluntat.
(*Alt.*) ¡Pobre xicot! bè, conténtal.

LOLA. Si ho desitjas, al instant.

(*Ofereix ab gracia y modestia 'l front á Marsal, que li fa dos grossos petons á la cara. Lola s' aparta desconcertada.*)

¡Tant mateix, es un xich massa!

ALBERT. (*Apart content.*)
Y jo temia... (*Alt.*) Marsal,
modèrat, home, dimontri,
prou que 'l temps 't sobrará.

MARSAL. ¿Si are 'ns deixessis á solas?
(*Apart á Albert.*)

ALBERT. Res més just: os heu deixat
quan os unian 'ls jochs,
y os acabeu de trová
á punt d' uni vostras vidas,
y es milló arreglarho avants.
(*Ap. á Lola.*) Animal, qu'es un poruch.

LOLA. (*Apart á Albert.*)
¡Hum! no n' hi ha necessitat.

ALBERT. (*Apart á Marsal.*)
Marsal, sobre tot, judici.
(*Alt.*) Jo are me 'n vaig. En tornant
sols vull que 'm digueu 'l dia
que os tirarán trona avall.
(*Fa un signo significatiu á Marsal, un altre á Lola y se 'n va.*)

ESCENA IV.

LOLA *y* MARSAL.

MARSAL. (*S' assenta á cavall d' una cadira, y després d' un moment de silenci, diu:*)
¿Donchs está escrit que tu y jo
siguem marit y mullé?

LOLA. Sembla. (*Mirántsel un poch sorpresa y assentantse per fè alguna cosa.*)

MARSAL. (*Sospirant.*) Peró...
(*Treu un cigarrillo, l' encen y fuma.*)

LOLA. (*Fingint no adonarsen.*)
Peró... ¿qué? (*Se 'l mira.*)
¡Quin posat prens més... d' alló!

MARSAL. ¿Qué vols dí? ¡Aboca! (*Veyent que no gosa.*)

LOLA. Segú,
un posat... d' original.

MARSAL. ¡Jem! es 'l meu natural.
(*Fumant tira la cendra sobre la alfombra.*)

¿Y que no 't xocan á tu
'ls originals?

LOLA. Segons.
N' hi ha de simpátichs, y n' hi ha
d' antipátichs; peró es clá,
en totas las condicions,
's toleran per capritxo,
mes...

MARSAL. (*Completant.*) ¿No 's prenen per marit?
Es just, cusina, ben dit.

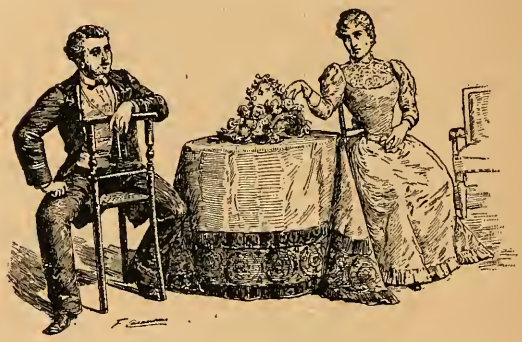

¿Y quins, segons 'l teu ditxo,
te sòn antipátichs? ¡Bah!
Parla, no 't sápiga greu
serme ben franca.
(*Acabat un cigarret n' encen un altre, tirant sempre la cendra á terra, y sense evitar que 'l fum vaja als ulls de Lola, que tus y está visiblement contrariada.*)

LOLA. ¡Ay Dèu meu!
'ls que no saben guardá
atencions ab las senyoras,
mes que siga... espressament.
(*Oferint lo porta-cendra á Marsal.*)
Si no 't vingués malament,
la cendra... (*Indicant que li pót tirá.*)

MARSAL. (*Rehusant.*) Gracias, Dolores,
no acostumo.

LOLA. (*Continuant.*) Aquell que invoca,
per fè 'l sèu gust, la costum.

¿Veus, per exemple, aquest fum?
¡sempre 'l cigarro á la boca!...

MARSAL. (*Fent 'l desentés.*)
¿Y aquets t' agradan, cusina?

LOLA. Com 'l fum als ulls. (*Fent desvaneixer un nuvolet ab lo mocadó.*)

MARSAL. (*Afectant sorpresa.*) Carat,
¿quo 't molesta?

LOLA. La vritat,
'm molesta y m' amohina.

MARSAL. ¡Dimontri, si que 'm sap greu!
(*Llensa 'l cigarro.*)
Si no fumo, crech que 'm moro;
mira, es tant lo que l' anyoro,
que no 'm llevo, si aprop meu
no tinch 'l cigarro á punt;
y 'l mateix faig per dormi.

LOLA. ¿Y 'l tío está tip de dí
que no tens vicis?

MARSAL. (*Rihent.*) ¡Quin un
per doná informes dolents!
'Ls pares son sempre pares.
Qui 't dirá las cosas claras,
si es que tè bons sentiments,
es 'l promés. Com á tal
m' he imposat la obligació
de ferte una confessió
escabrosa... original.
Peró avans t' haig de pregá
que 'm diguis sense enganyarme;
¿te sents capás d' estimarme?

LOLA. Me fas riure, ¡ja, ja, ja!
T' estimo... com á cusi,
peró estimarte aixi... ab foch,
quan encare fa tant poch
que 'ns veyem, no t' ho puch dí.

MARSAL. ¿Peró 'm prens, segons veig jo,
per marit?

LOLA. Aixi ho confio...
es un desitj del meu tío.

MARSAL. (*Ab intenció.*) ¿Del tío mort, eh?

LOLA. (*Ingenua.*) No, no
del viu, del viu.

MARSAL. ¿Y has pensat,
al aceptá 'l compromis,
ab si jo 't feya infelis?

LOLA. May me n' hi preocupat.
(*Ab naturalitat.*)
Ja no m' ho aconsellaría
l' oncle, si no 'm convingués.
MARSAL. ¿De modo, que si 't digués
no 't casis?
LOLA. (*Segurá.*) No 'm casaría.
MARSAL. Allavoras puch parlarte
tal com sento, perque ¿saps?
'm daba molts mal de caps
la manera d' avisarte
que ja estich enamorat
d' un altra; que 'm correspon,
y que per res d' aquest mon
faltaré á lo que hi jurat.
Peró com crech qu'es milló (*Desenvolt.*)
per no destorbá certs plans,
lo di las cosas avans,
t' ho dich. ¿M' esplico, sí ó no?
LOLA. (*Aturdida.*) ¡Y ab una franquesa... rara!
MARSAL. De mariné.
LOLA. (*Com avans.*) ¿Y es vritat
que tu estás... enamorat?
MARSAL. ¡De dos ulls!... 'ls veig encare;
grossos aixis... negres, lluhents...
¡'T juro que en tot lo mòn
ulls més hermosos no hi sòn!
LOLA. (*Picada.*) ¡Gracias!
MARSAL. (*Ab sorna.*) ¿Que fem cumpliments?
LOLA. Donchs á n' á mi, pe 'l que 's veu,
'l tío... no entench perqué...
MARSAL. (*Ab misteri.*) 'L papá ho fa pe 'l téu bè...
y un xich també pe 'l bè sèu.
LOLA. ¿Pe 'l sèu? 'M sembla al contrari.
MARSAL. ¡Qu' ets ignocent! Cásat tu,
y ell, més felís que ningú,
tot va pe 'l camí ordinari.
Peró mentres ets soltera
(*Ab molt misteri.*)
li privas certas accions...
are que tè aspiracions...
Oh, y qu' es la sèva fal-lera.
LOLA. Peró esplicat.
MARSAL. ¡Es senzill!
(*Marcat.*) ¡'S vol casá!
LOLA. (*Sorpresa.*) ¿Qué dius are?

¿Quí vol casarse, 'l teu pare?

MARSAL. ¿No ho saps?

LOLA. Cá, no hi ha perill.

MARSAL. 'T dich que n' estich segú.
¡Y que será un gran marit! (*Marcat.*)
Jo ja hi complert; tot t' ho hi dit;
are decideixes tu.
Digas si, y es cosa feta;
digas no, y prench 'l vapor
y retorno 'l meu amor
á aquella infelís. ¡Pobreta!
Jo vaig á la galería
á fumarhi; tu entretant
pots quedarte meditant
lo que 't convé. Lola; tría.
(*Se 'n va al terradet y s' asseu á la vista del públich; treu un cigarrillo, l' encen y fuma, seguint ab la vista 'ls moviments de Lola.*)

LOLA. (*Reflexionant.*)
Vamos. res, 'm ve de nou.
¿'L tío enganyarme així?
Peró bè, ¿qué hi tinch que dí
si pensa en casarse? Oh, prou.
(*Com si estés engelosida.*)
Ves si de mi 's vol desfé,
¿per qué no 'm parla ab franquesa?
¿A qué ve aquesta estranyesa?
¡Dolent! Ja sè 'l que faré.
Avuy me 'n torno á la torre,
al costat de l' altra tía.
Sí, tots 'ls plans que tenia
valdrá més qu' ls deixi corre.
'L cusí... (*Mirántsel.*) já no es per mi.
Un altre... primé que tot
si 'm vol, 'm voldrá pe 'l dot.
¿Y donchs, quin será 'l teu fi?

MARSAL. (*Alsantse tot d' un plegat y adelantantse, crida:*) ¡Cusina!

LOLA. ¿Qué?

MARSAL. M'ha acudit
tot fumant, un pensament.
¿Qué disposa 'l testament?
Qu' has de pendre per marit
un Guitó.

LOLA. ¿Bè, y qué?

MARSAL. A ne 'l mon
sols n' hi ha dos, crech, de Guitó;
primé 'l pare; després jo.
Ja saps 'ls meus plans quins sòn:
ab mi donchs no hi pòts contá.
Queda solzament 'l pare.
(*Llensa una bocanada de fum, y diu:*)
¿Per qué no t' hi casas?

LOLA. (*Agafada per sorpresa.*) Y are,
¿qu' ets boig?

MARSAL. Formal.

LOLA. (*Rihent.*) ¡Ja, ja, ja!

MARSAL. No riguis, no. Entre un marit
ab dos anys menos que tu,
y un ab uns quants més, segú,
no es dubtós pendre un partit.
¿Qui diria que 'l meu pare
siguès molt mès vell que jo?
Y després, es tant senyó,
tan elegant... ¡Quina cara,
quins ulls, quinas dents, quín peu,
y quina má mès bonica!...
mès de la meytat mès xica
que la meva; á fé de Déu.
Mira, 't parlo sense broma;
si fos á la teva pell,
devent triá entre jo y ell,
'm quedo ab ell.

LOLA. Vamos, home,
¡deixa está tranquil al tio!
tant formal y serio qu' es.

MARSAL. (*Ab intenció.*) Si no 's casa per res més.

LOLA. (*Seria.*) ¡Vaja, 'm sembla que somio!
¿Allavoras tot lo bo
que m' ha dit de tu?

MARSAL. Es mentida.

LOLA. (*Ressentida.*) ¡No hauria dit en ma vida
qu' ell me fes tan mala acció!

MARSAL. ¡Parla ab ell, y 't diu qu' es bona!
Ey, per xó, si 'm vols á mi,
tu mateixa, 'm tens aqui.

LOLA. Marsal, ja fa massa estona
que dura la broma.

MARSAL. ¿Veus?
ja rius menos que primé.
Creume, á ne 'l mon no hi ha ré

que no vaja per sos peus.
¿Jo no puch?... donchs ell.

LOLA. (*Se 'l mira y torna á riure.*) ¡Ja, ja!

MARSAL. Riu si vols, mes, ves pensant.
(*Se senten passos.*)
¡Hola, veig que ve! Endevant:
suposo que hi vols parlá.
Enrahonant, l' observas bè,
sobre tot 'ls ulls.

LOLA. (*Rihent.*) Marsal,
¡ets un gran original!
¡ja, ja, ja! l' observaré.

ESCENA V.

ALBERT *y* DITS.

ALBERT. (*Apart desde la porta.*)
¿Sembla que riuhen? bon signe.
(*Alt.*) ¿Y donchs? ¿y donchs?
(*A Marsal que s' acosta.*)

MARSAL. (*Apart á Albert.*) Ja está fet.

ALBERT. (*Apart á Marsal.*) ¿Hos heu entés?

MARSAL. (*Apart á Albert.*) Está clá.

ALBERT. ¡Bravo, noy, 'm fas content!
(*A Lola.*) Y tu, ¿qué 'm dius?

LOLA. (*Apart á Albert.*) Vull parlarte.

ALBERT. (*Apart.*) Comprench, primé ab 'l promés
y després ab 'l papá.
(*Alt.*) Marsal, vesten un moment.
(*A Marsal, fent la mitja rialleta.*

MARSAL. Desseguida.
(*Com si no esperés altra cosa.*)

ALBERT. Espérat, home,
vina als meus brassos primé:
tinch desitj de demostrarte...

MARSAL. (*Interrompent.*)
Are no; ja tindrem temps. (*Rehusant.*)

ALBERT. Está vist, aquets marinos
tots son tallats pe 'l mateix;
per fora vos semblan òssos
y per dintre son anyells.
(*Marsal se disposa á anarsen.*)
¿Cóm? ¿te 'n vas sensa donarli?...
(*Indicant una abrassada á Lola.*)

¿are qu' ella hi vindrá bè?
MARSAL. Ab molt gust. (*Va per abrassá á Lola.*)
LOLA. (*Retxassantlo ab gracia.*)
Per 'vuy n' hi ha prou.
MARSAL. (*A Alb.*) ¿Veus? es ella que no ho pren.
En quant á mi...
ALBERT. Deixau corre.
MARSAL. (*Ap. á Alb.*) Jo ja he fet 'l meu papé.
Are 't toca á tu. (*Apart.*) Si 'n surts
t' asseguro qu' est valent. (*Se 'n va.*)

ESCENA VI.

DITS *menos* MARSAL.

ALBERT. (*S' asseu al costat de Lola y li pren una má afectuosament.*)
Vétens aqui, filla meva,
á solas, com dius que vols.
Lo que 'm vols dí, s' endevina;
l' ocasió s' ho porta. ¡Oh!
¡si tu sapiguessis, Lola,
quánt bat més libre 'l meu cor!
LOLA. No t' acuso perque crech (*Ab ressentiment contingut.*)
qu' era bona ta intenció,
peró...
ALBERT. ¿Peró qué vols dí?
¡Ah, ja ho veig! Aquet xicot
t' haurá esplicat que desde ahí
es aqui á casa, y que jo...
LOLA. Ah, ¿desd' ahí? ¡Aquesta es nova!
¿Desd' ahí? No, no es res d' aixó;
peró me n' ha ditas tantas,
tantas!...
ALRERT. ¡Quinas confusions!
(*Comensant á perturbarse.*)
Ah, ja hi caich. ¿'L teu promés,
avans d' estrenye aquet jou,
t' ha confessat 'ls pecats?
LOLA. Sí, justa, ha fet confessió.
ALBERT. (*Apart.*) ¡Bè podia estalviarsho!
(*Alt.*) S' ha portat com correspon,
y li alabo 'l gust. ¡Gran cosa!
T' haurá parlat d' uns amors...

d' una trena de cabells...
de cartas per tirá al foch...
vaja, ré, tot cosas rancias
que no t' han de fé aprensió.
L' home que está per casarse
pót compararse á un pintó
qu' ha acabat de pintá un quadro
y está descontent de tot.
Rasca que rasca la tela,
combina uns altres colors,
y allí ahont si veya primé
núvols foscos com 'l plom,
ell hi pinta un cel seré
ab una posta de sol;
y las furientas onadas
promptes á engolirho tot,
converteix en mar tranquil
que 'ns brinda ab lo seu repós,
trasparent... com 'ls teus ulls
desde 'ls quals se 't veu 'l cor.
Somríu als colors del quadro
d' un porvenir, qu' es dels dos,
y ajuda á rascá la tela
del passat.

LOLA. ¡Ay tant debó!
¡Tu no ho saps lo que m' ha dit!

ALBERT. ¡Esplícat, per compassió!

LOLA. Qu' ha dat ja paraula á un' altra
de casament. Que no 'm vol.

ALBERT. (*Apart.*) ¡Pillo, me l' ha ben fregida!

LOLA. Justifiquis are.

ALBERT. Prou.
(*Aparentant péndresho á broma.*)
Ja, ja, ja, ¿y tu t' ho has cregut?
¿no has comprés qu' era un complot?...

LOLA. (*Ab convicció.*) Tío, ja tot es inútil,
¿No veus com t' has tornat roig?
Prou menti. (*Seria.*) Aquest matrimoni
no pót ferse.

ALBERT. (*Espantat.*) Lola, ¡aixó
no m' ho digas, ni per broma!
Per mi no son més que jochs
de 'n Marsal, qu' es un criatura.

LOLA. ¡Vaya uns jochs!

ALBERT. Tu mira 'l cor,
y veurás qu' es excelent.

¿Tu creus que ab mas conviccions
fóra capàs d' enganyarte?
No 'm fassis tant poch favor.
Jo sols vull ferte fèlis,
mes que pesi á tot lo mon.

LOLA. (*Ab malicia.*) ¿De debó 'm vols fè felis?

ALBERT. ¿Que póts duptarho?

LOLA. (*Com avans.*) No, no.
Sols hauría preferit
més franquesa entre tots dos.

ALBERT. 'L cas es que .. ¿veus? jo creya...

LOLA. Jo també 'me feya ilusions.
Mes tu no has de condemnarte
per mi, á eterna reclusió.
Tu ets jove, y no es gens estrany
que tingas aspiracions...

ALBERT. ¿Qué enrahonas? (*No comprenent.*)

LOLA. (*Continuant.*) Oh, per mi
no tindrás pas cap destorb:
demá mateix me 'n iré.
Peró quan no estiguis sol,
quan, com es molt natural,
trobis companyía...

ALBERT. ¿Jo?...
¿qué dimontri t' empatollas?

LOLA. (*Continuant.*) Allavoras, si es que ho vol
la tia, tornaré ab tu,
es dí, ab vosaltres; y com
faig avuy, vos ompliré
tota la casa de flors.
¿Veus com no 't diré may avi?
(*Rihent, peró conmoguda.*)
m' ho estava indicant 'l cor.

ALBERT. ¡Lola, m' has fet posá serio (*Conmogut.*)
M' has parlat ab un cert to,
com may t' havía sentit.
Rius, y 'l teu riure 'm conmou.
¡Fins me daría al dimoni
pensant qu' aquell tabalot
tenía un tresor aixís
y me 'l llensa pe 'l balcó!

LOLA. No 't cremis, potsé val més.
Veurás, si ho pensas un poch,
qu' en Marsal es massa jove.
Tè dos anys menos que jo.
Las donas, passant dels trenta,

anem perdent poch á poch,
mentre 'ls homes á quaranta
encara esteu á la fló.

ALBERT. (*Cofoy.*) ¡Tant com á la fló!...

LOLA. Segú.
Y donat cas que 'l teu noy
ab 'l temps trobés en mi
las qualitats que tu vols,
¿creus tu qu' aixó m' bastaria?
Tu no ho creus ni jo tampoch;
perque quan 'ls meus cabells
se 'm 'nessin blanquejant tots
y 'ls seus se quedessin negres...
com 'ls teus... ¿créus de debó
que 'm servirian de res
mas virtuts? ¡Fora ilusions!
Are si 'n Marsal tingués
deu ó dotz' anys més que jo,
allavors podría sè:
peró ab dos menos, y 'l cor
traspassat per uns ulls negres...
tu mateix llígal si póts.

ALBERT. ¡Uf, benehit testament!
(*Desesperant de trobarhi remey.*)
¡Ditxosa deria de nom!

LOLA. ¿Guitó? sí, es un nom bonich.

ALBERT. De gent honrada. Peró
si d' homes de bè n' hi haguessin
no més que dos en lo mon,
'l meu fill y jo...
(*S' atura com inspirat per una idea vaga: mira á Lola; s' alsa: torna á seure; s' arregla la corbata, 'ls cabells, torna á alsarse... torna á seure, y 's mostra molt agitat.*)

LOLA. Es vritat,
de Guitó no més n' hi ha dos,
'l teu fill y...

ALBERT. (*Prompte.*) ¡Jo!
(*Treu 'l mocadó y s' aixuga 'l front.*)

LOLA. Y tu. ¡Tío!
(*Veyent que la mira ab insistencia.*)
¿Per qué 'm miras aixís?

ALBERT. (*Cortat.*) ¿Jo?
Cá, no, t' enganyas, ets tu
que 'm miras. (*Alsantse.*) ¡Quina caló!

(*Passa per devant del mirall y 's mira. Torna á assentarse y 's fa vent ab lo mocadó, y no sap cóm torná á comensá.*)
¿Crech qu' avans parlavam d' anys?
¿Tu deyas que son millors
ls matrimonis que tenen
la diferencia major...
(*No gosant quasi dirho.*)
de part del marit?

LOLA. Així
ho he sentit dí més d' un cop.

ALBERT. Y... perdona... no 'm recorda
¿quánts anys deyas?...

LOLA. ¿Qué sé jo?
Deu... dotze... quinze...

ALBERT. (*Ajudantla.*) ¿Divuyt?

LOLA. (*Sofocada.*) Hasta divuyt, ¿per qué no?

ALBERT. Con tal que l' home estigués
(*Va escalfantse sempre.*)
ben conservat, tingués tots
'ls cabells, las dents...

LOLA. (*Que ja no sap qué dí.*) Cert que...
(*Sopte.*) Tio, ¿quánts anys tens tu?

ALBERT. (*'S passa y repassa la mápe'l front.*) ¿Jo?
Contau tu. Vareig casarme
á vint anys, al primer vol...
vaig sé pare als vintihú...
vaig enviudá als vintidos...
En Marsal va fé vint anys
'l mes passat. Donchs...

LOLA. (*Contant á sa manera.*) ¡Dinou!

ALBERT. (*Agafantla.*) ¿Qué contas?

LOLA. Conto que tens
uns dinou anys més que jo.

ALBERT. Dolores ¿saps que 'ls teus contes
casi 'm farán torná boig?...

LOLA. (*De repent.*) Tío, vols sabé 'l que 'm deya
en Marsal?

ALBERT. (*Mal humorat.*) ¡Ximplesas!

LOLA. (*Ab coquetería*) No.
Deya—¡cásat ab 'l pare!—

ALBERT. (*Sorprés.*) ¿Aixó? ¡Ves, pobre xicot!
(*Ab tendresa cómica.*)
¿Donchs ell te deya?... ¿Y tu, Lola?

LOLA. Jo al principi he rigut molt.

ALBERT. ¿Y are?... (*Pendent dels seus llabis.*)
LOLA. (*Senyala la seva cara conmoguda, ab los ulls espurnejant.*)
Y are... ¡ja no rich!
(*Fuig rápidament.*)
ALBERT. (*Aturdit.*) ¡Ah, sò l' home més ditxós!

ESCENA VII.

ALBERT *sol.*

(*Per alguns instants queda estátich. Durant la llarga pausa mostra per medi d' accions la estranya batalla que tè al cor. Poch á poch se va asserenant, com persuadintse á sí mateix.*)
ALBERT. ¿Per qué no? 'L nostre bon tío
¿qué disposa? «Peró ab tal
(*Com si ho llegís.*)
«que 's diga Guitó.» En Marsal
(*Reflexionant.*)
no la vol, y no porfío,
tenint 'l convenciment
que l' haig de fè desgraciat.
¿Un altre?... Cá, disbarat,
pues segons 'l testament,
la Lola perdría 'l dot;
y no vull que 's puga dí
que m' ho he manegat així
per quedarmho després tot.
(*Grave.*) ¡Vaja, es un cas de conciencia!
Aixís tot se desgabella.
Com no puch permetre qu' ella
s' estiga fent penitencia
sens familia, sens consol,
sense un marit que l' estimi...
Peró... no vull que s' hi arrimi
un ximplet... un qualsevol,
que, Dèu nos en guart, potsé
nos la mataria aviat...
sinó un home reposat,
serio, en fi, un home de bè.
(*S' acosta al mirall y torna enrera.*)
Si en Marsal 'gués consentit...
Si la Lola hagués volgut...

(*Volent convénses á sí mateix.*)
Jo he fet tot lo qu' he pogut
per realisá aquest partit.
Peró ja qu 'ls meus afanys
no han lograt aquesta unió,
¿no es lícit que ho provi jo?
(*Pausa curta.*)
¿Qué sòn, al fi, quarant' anys?
(*Facilitant las cosas.*)
Res, si es la edat més bonica:
may m' hi sentit ab tant foch.
Ja m' ho deya ella fa poch...
Veyám, miremse una mica.
(*'S posa davant del mirall.*)

Es vritat, no estich gens mal.
Ha parlat dels meus cabells...
si n' hi ha algun de blanch entr' ells
no 's veu; ho ha dit en Marsal.
¿Y 'l bigoti? No li agrada
que 'l fassi aná á tort y á dret.
(*Se l' arregla.*)
Es just. ¡Semblo un jovenet
de la primera volada!
La idea ha estat del meu fill.
Si tinch de dí la vritat,
jo may hi hauria atinat;
¡y pensá qu' es tant senzill!
M' ha posat aquesta rosa

(*Recordant la primera escena.*)
que m' escau que ni pintada.
Ho ha dit quan me l' ha posada:
«no li faltava altra cosa.» (*Torna al mirall.*)
¡Dèu meu, qué vermell estich!
Si durés un altre día,
es segú que no podría
resistirho. Tal com dich.
(*Marsal va per entrá y 's queda á la porta observant.*)

ESCENA VIII.

ALBERT *y* MARSAL.

MARSAL. (*Apart.*) Hola, ¿'s mira?... Ja está fet.
(*S' acosta.*)
(*Alt.*) ¡Papá!
ALBERT. (*Sorprés.*) ¿Qué?
(*Allunyantse depressa del mirall.*)
MARSAL. ¿Que t' he espantat?
¡Perdona! Mes t' he buscat
per parlá ab tu.
ALBERT. (*Ab afecte.*) ¿Sí, pillet?
Jo també tinch que parlarte.
¡Marsal, tu vals més que l' or!
M' has fet coneixe un gran cor.
¡Vina aqui, vull abrassarte!
(*Marsal se deixa abrassá.*)
MARSAL. (*Ap.*) ¡Vaja, hi ha caigut! (*Alt.*) Papá,
no sé cóm podré agrahí
lo que m' acabas de dí,
peró t' ho vull demostrá.
Venia... (*Indecís.*)
ALBERT. ¿En qué puch servirte? (*Oficiós.*)
MARSAL. Per... (*Com avans.*)
ALBERT. No fassis cap embut,
digas clá, ¿per qué has vingut?
MARSAL. Ja que t' agrada, per dirte
qu' he reflexionat milló...
ALBERT. ¿Qué?
MARSAL. Lo del meu casament.
ALBERT. ¡Ah!... ¿y qué has pensat? (*Sobressaltat.*)
MARSAL. (*Ab senzillés.*) Francament,

hi vist que tu tens rahó.
Un partit com la Dolores
es un tresor, ben mirat.
La seva ingenuitat,
sas gracias encantadoras,
'l seu seny, 'l seu cor, sòn
qualitats tant d' estimá...
qu' arrivan á trastorná
'l cap... més serio del mon. (*Marcat.*)
Per 'xó ab la conversació
qu' hem tingut, m' he decidit.

ALBERT. ¿A qué? (*Alarmat.*)

MARSAL. Home, á sé 'l sèu marit,
y quan més prompte, milló.
¿Veyám si aquesta vegada
estarás content?

ALBERT. (*Agitat.*) ¡Oy tal!
Peró... pénsaho bé, Marsal;
no comprench... ¿no l' has rehusada?
¿Després d' haverli plantat
tants disbarats?

MARSAL. Li diré
qu' ha estat una broma.

ALBERT. ¿Y qué?
¿y si no 't creu?

MARSAL. Ja he pensat
ab que tu m' ajudarás
á convéncela. 'T respecta,
sé que 't porta molt afecte... (*Marcat.*)
y ab poch la convencerás.

ALBERT. Sí, ja ho veig... Peró després
aquí ab ella havem parlat
de diferencias de edat...
Tens dos anys menos, y aixó es
un gran mal, si no ho sabías,
que 't podría costá car,
y que més prompte ó més tart
crech que te 'n penedirías.
Si tu, suposem, tinguessis...
(*Ab elocuencia.*)

MARSAL. ¿Diguem, deu ó dotze anys més?...
(*Com endevinantho.*)

ALBERT. Allavors ni fet esprés (*Deixantsi caure.*)
t' exigía que 't casessis.
Peró ab menos...

MARSAL. Ben senzill,

l' edat no 't donga desfici:
's supleix ab 'l judici.

ALBERT. (*Escapantli.*) ¡Bon judici!

MARSAL. Sò 'l teu fill,
y no més t' haig d' imitá.
En quant á aquella d' alli
(*Aludint á la promesa lluny.*)
que s' está morint per mi,
si vol ja 's consolará.

ALBERT. No comprench per quins motius
li has de fé tant mala acció.

MARSAL. ¿Are es mala? (*Fingintse sorprés.*)

ALBERT. Sí, senyó.

MARSAL. ¿Saps que 'm sembla que 't desdius?

ALBERT. Jo no 'm desdich.

MARSAL. ¡Qu' has cambiat!
¿No cridavas, fa un moment,
«ó aceptas 'l casament,
»ó quedas desheredat»? (*Estrafentlo.*)
¿Peró y aquella infelís
que m' espera ab inquietut?
«Capritxos de juventut,
»ja no 't recorda ni aixís.
»Has de creure á ne 'l teu pare,
»que té quaranta cinch anys...»

ALBERT. ¡Quaranta hú! (*Interrumpintlo.*)

MARSAL. (*Continuant.*) «'Ls desenganys
»m' han arrugat ja la cara
»y tinch cabells blanchs...»

ALBERT. (*Desconcertat.*) ¡ Y bé,
¡fes 'l favor, si aixi 't plau,
de deixá 'ls cabells en pau!
Si ho he dit ¿qué n' has de fé?

MARSAL. Y are que vinch y que 't dich
—aquí 'm tens,—'m fa estranyesa
veure que gaire be 't pesa.

ALBERT. ¡No es vritat, sempre hi estich!

MARSAL. ¡'T confons!

ALBERT. (*Sobre espinas.*) ¿Quí, jo?

MARSAL. Segú,
y casi 'm fas sospitá...
(*Titubejant espressament.*)

ALBERT. ¿Qué? (*Apart.*) ¡Jo suho!

MARSAL. Parlant clá,
que tot fent 'l sonso, tu
treballas per compte teu.

ALBERT. (*En l' extrem de la confusió.*)
¿Qui?... ¿jo?... vamos... ja... vull di. .
res... no es vritat .. y á la fi...
¿y si fos? (*Quadrantse*)

MARSAL. Molt bé per Deu!
(*Com si tingués una gran sorpresa.*)
¿Si fos?... ¿y ho dius tu?... ¿si fos?
Y ho diu aixís... tant senzill...
¡'L pare rival del fill!
(*Com no poguentse convéncer.*)
¡Vaja, es un cas horrorós!
¡Si 'l mon ho arriba á sabé! (*Cridant.*

ALBERT. Calla, ¿que t' has alocat? (*Tapantli la boca.*)
¡Tu somias! No es vritat,
¡jo no he dit ré, no he dit ré!

MARSAL. Cá, ja es massa tart, papá:
¡tu mateix t' has fet traició!
(*Apart.*) Foch á la metxa. (*Alt.*) Jo no
he vingut per disputá.
Peró ab lo que aquí ha passat
't declaro ben clá y net:
(*Fort.*) la Lola es meva de dret;
ets tu qui me l' ha donat.
¡Y ay del que la persegueixi!

ALBERT. ¡Si .. sí... es teva! .. ¡Si ella vol,
caseuvos, deixeume sol...
¡y que Deu vos beneheixi!

MARSAL. Amen. ¡Cusina, cusina!
(*Cridant vers á la porta.*)

ALBERT. (*Mateix joch.*) ¡Lola, Lola!

ESCENA ÚLTIMA.

DITS *y* LOLA.

ALBERT. Vina aquí.

LOLA. ¿Qu' es lo que voleu de mi?

ALBERT. Are ho sabrás, corre, vina.
Hi ha, qu' aquest 'm confirmava (*afectat*)
lo que t' he dit fa un moment.
'M deya que 'l casament...
ell mateix me demanava...

MARSAL. Espera. Ans de continuá,
(*En to molt serio.*)

té; llegeixho tu, Dolores.
(*Entregantli un telégrama que 's treu de la butxaca.*)
Es un parte. Fa tres horas
que 'l tinch, y 'm crema la má.

LOLA. (*Llegeix.*) «Desembarcats felisment
»á Barcelona. Hem pres via
»del Empalme. Avuy mitj día
»arrivem. Espérans tren.
(*Lola y Albert no comprenen.*)
»Albert» (*Entre sí.*) ¿Albert? «está bó.
»T' abrassa—Sofía.»

ALBERT. (*Com despertantse.*) Y bé,
¿qui son aquets?

MARSAL. T' ho diré,
la mullé y 'l fill.

LOLA. ¿Y aixó?...
¿Casat?...

MARSAL. Y ab familia. (*Entre cómich y serio.*)

ALBERT. (*Que no sap convéncers.*) ¡Cá!
¡No es vritat... jo no ho puch creure!
Marsal, ¿tu?... (*Agafantlo pe 'l bras.*)

MARSAL. (*Abaixant 'l cap.*) Are ho podrás veure,
perque no poden tardá.
(*Ab dignitat.*)
La meva mullé, 'l meu fill...
Una dona que pót dú
ben alt 'l front, com jo y tu...
sense tacá 'l nostre brill...
Un ángel de cabell ros
que porta 'l teu nom, Albert.

ALBERT. ¡Casat! (*No acabantsho.*)

MARSAL. Ja fa un any cumplert.
Per 'xó compendreu tots dos,
que tenint ja una altra dona,
no 'm podia pas casá.

LOLA. ¿Y per qué no ho deyas clá?

MARSAL. (*Cómicament.*)
¡Y es ella la que enrahona!
(*á Lola*)Perque primé 'm convenía
que 'm deixessis sense pena,
(*als dos*) y forjarvos la cadena
que os uneix desde aquest día.
(*A Albert.*) Pare, si per fé brotá
la flama del teu afecte
t' he hagut de faltá al respecte...

(*A Lola.*) Si per poderte enganyá
lo que no sò t' he fet veure...
(*Conmoventse per graus.*)
¡Perdoneume! Feume part
á prop de la vostra llar,
y al seu entorn podrem seure
ella... tu... jo... y al costat
aquets dos que 'ns porta 'l tren,
que sòn la causa ignoscent
de vostra felicitat.
(*Tots tres están conmoguts. Pausa.*)

ALBERT. ¡Lola! (*Entre trist y alegre.*)

LOLA. ¡Tio!
(*Mirántsel sonrihent ab aire conformat.*)

MARSAL. (*Reprenent sòn bon humor.*)
¿No ho veyeu?
Al fi hi sortit ab la meva.
¡Papá, dom la má... la teva! (*á Lola*)
(*Fent lo que indica 'l diálech.*)
Casi be sempre veureu
que 'ls pares solen doná
als fills la benedicció...
Donchs aquest cop seré jo
'l qui vos la donará.
(*Se sent xiulá 'l tren lluny.*)
¿Sentiu? Es 'l tren que ve
ab ells.

ALBERT. Anem desseguida.
(*Forman un grupo tots tres y s' encaminan cap á la porta. Albert se repensa y diu:*)
¡Qué dolsa será la vida
entre fills, nets y... mullé!
(*á Mar.*) Tu l' última voluntat
del pobre tio has compresa.
Te dech més que la riquesa,
te dech la felicitat.
Y si en aquesta ocasió (*al públich*)
sento á vostés aplaudi,
creguin que no cabré en mi
de tanta satisfacció.

FI

TIPOLITOGRAFIA
DE
LLUIS TASSO
Arch del Teatre, 21 y 23
BARCELÒNA